

РЕШЕНИЕ

№ 2473

гр. София, 07.05.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, V КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 06.04.2012 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Стоянова

ЧЛЕНОВЕ: Светлана Димитрова

Юлия Раева

при участието на секретаря Мая Георгиева и при участието на
прокурора Кирилова, като разгледа дело номер **10517** по описа за **2011**
година докладвано от съдия Юлия Раева, и за да се произнесе взе предвид
следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс
(АПК), вр. чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания
(ЗАНН).

С Решение от 09.09.2011 г. по НАХД № 8294/2010 г. по описа на Софийски районен
съд (СРС), НО, 103-ти състав, е потвърдено Наказателно постановление (НП) №
АМ639/03.06.2010 г., издадено от началник отдел „Пътна полиция” при СДВР, с което
на М. Е. Й. от [населено място], [улица], [жилищен адрес] за нарушение на чл. 123, ал.
1, т. 3, б. „в” от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) на основание чл. 175, ал. 1,
т. 5 от ЗДвП са наложени административни наказания глоба в размер на 200 (двеста)
лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от 6 (шест) месеца. Със същото
решение жалбата на М. Е. Й. е оставена без разглеждане и е прекратено производството
по делото в частта досежно НП № АМ639/03.06.2010 г., издадено от началник отдел
„Пътна полиция” при СДВР, с което на М. Е. И. за нарушение на чл. 119 от ЗДвП на
основание чл. 185 от ЗДвП е наложено административно наказание „глоба” в размер на
20 лв.

Посоченото решение е обжалвано изцяло с касационна жалба на М. Е. Й. от [населено
място], [улица], [жилищен адрес].

В касационната жалба се оспорва извършването на административните нарушения.
Иска се отмяна на решението на районния съд и НП изцяло. Претендират се разностите

по водене на делото.

В съдебно заседание процесуалният представител на касатора поддържа жалбата на изложените в нея основания.

Ответникът по касация, редовно призован, не изпраща процесуален представител.

Прокурорът дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Съдът, след като се запозна със събраните по делото доказателства, съобрази доводите и становищата на страните, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Касационната жалба е подадена от активно легитимирано лице в законоустановения 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 от АПК от съобщаването на обжалваното съдебно решение. Предвид изложеното същата се явява процесуално допустима.

Разгледана по същество, касационната жалба е частично основателна по съображения, различни от изложените в нея.

Въз основа на събрания доказателствен материал районният съд е приел за установено от фактическа страна, че на 24.02.2010 г. около 19.41 ч. М. Й. управлявал автобус на градския транспорт марка „М.“ с ДК [рег.номер на МПС] по [улица]с посока на движение от [улица]в [населено място]. На спирката на масовия градски транспорт на булеварда до [жилищен адрес] поради непредпазливост, потеглил със затваряща се задна врата и реализирал ПТП с пешеходеца Р. Г. Р., а именно край на задната врата на автобуса ударил Р., който току що бил слязъл от същия, в резултат на което пътника паднал на земята, а краката му попаднали под гумата на автобуса. Виждайки това група лица - момчета и момичета се развикали и едно от тях И. В. уведомило водача, че има пострадал човек, който лежи на пътното платно, но Й. продължил по маршрута си и напуснал мястото на ПТП, без да изпълни задълженията си, а именно да уведоми съответната служба на МВР и да изпълнява дадените му указания. След две спирки, младежите слезли, върнали се обратно на спирката, където станало произшествието, като В. сигнализирал за случилото се на тел. 166. Автобусът след това обърнал на последната спирка и бил спрян на спирката до бл. 220 на булеварда, т. е. в обратна посока срещу мястото на ПТП от автопатрул на полицията.

Впоследствие на мястото на ПТП пристигнали св. Г. Г. и Д. К. - автоконтрольори при отдел „Пътна полиция“ при СДВР, които на автобусната спирка заварили двама от свидетелите на инцидента, единият от тях И. И. и още няколко човека, които им обяснили за случилото се, като преди това пострадалият бил откаран в болнично заведение и били снети обяснения по случая от И. В.. След установяване на ситуацията, от Д. К. бил съставен констативен протокол № К 16508 за възникналото ПТП, а св. Г. Г., в присъствието на К. съставил на водача на автобуса М. И. АУАН бл. № 448827 от същата дата, подписан от Т. с обяснения. Срещу водача М. Й. било образувано ДП № 11100/2010 г. по описа на РТП-ПР-СДВР, пр. 13318/2010 г. по описа на СРП за деяние по чл. 343, ал. 1, б. „б“, пр. 2, вр. чл. 342, ал. 1, пр. 3 от НК, производството, по което е прекратено и постановлението на СРП е изпратено на отдел „Пътна полиция“ - СДВР. Въз основа на съставения АУАН е издадено и процесното наказателно постановление, с което на М. Й. за нарушение на чл. 123, ал. 1, т. 3, б. „в“ от ЗДвП на основание чл. 175, ал. 1, т. 5 от ЗДвП са му наложени административни наказания глоба в размер на 200 (двеста) лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от 6 (шест) месеца и за нарушение на чл. 119 от ЗДвП на основание чл. 185 от ЗДвП му е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 20 лв.

От правна страна районният съд е обосновал процесуална недопустимост на жалбата

срещу НП в частта на наложеното на основание чл. 185 от ЗДвП административно наказание „глоба” в размер на 20 лв. за нарушение на чл. 119 от ЗДвП. Посочил е, че на основание чл. 189, ал. 13 от ЗДвП не подлежат на обжалване по съдебен ред НП, с които се налага глоба до 50 лв. включително. По изложените съображения е прекратил производството в тази част.

В останалата част районният е обосновал неоснователност на жалбата.

Съдът е констатирал, че АУАН и НП са издадени от компетентни органи - чл. 189, ал. 1 и 4 от ЗДвП, в предвидената от закона писмена форма и съдържание - чл. 42 и 57 от ЗАНН. Налице е и редовна процедура по връчването им на жалбоподателя и в този смисъл не са били допуснати съществени нарушения на процесуални правила.

На следващо място, районният съд е приел, че НП е законосъобразно и от материалноправна гледна точка. Приел е аз установено по несъмнен начин, че М. Й. на 24.02.2010 г. при управление на автобус № 76 от градския транспорт марка „М.” с ДК [рег.номер на МПС] по [улица]в [населено място], на спирката на масовия градски транспорт на булеварда до [жилищен адрес] поради непредпазливост потеглил със затваряща се задна врата и реализирал ПТП с пътника Р. Г. Р., а именно краят на задната врата на автобуса ударил Р., който току-що бил слязъл от същия, в резултат на което Р. паднал на земята, а краката му попаднали под гумата на автобуса, с което е нарушил разпоредбата чл. 119 от ЗДвП, като не е изпълнил задълженията си в тази насока, както и разпоредбата на чл. 123, ал. 1, т. 3, б „в” от ЗДвП, а именно след реализиране на ПТП, без да напуска местопроизшествието е бил длъжен да уведоми съответната служба за контрол на Министерството на вътрешните работи на територията, на която е настъпило произшествието и да изпълнява дадените му указания.

Съдът е обсъдил доводите на жалбоподателя за липса на извършено нарушение и е обосновал тяхната неоснователност въз основа на анализ на събрания доказателствен материал. Съдът е кредитирал изцяло показанията на свидетелите Г. Г. и Д. К., които макар и да не са очевидци на ПТП, по обективен и непротиворечив начин изясняват мястото на ПТП, участниците в него, обстоятелството, че водачът на ПТП е напуснал същото, вкл. и причиненото на пешеходеца Р. Р. телесно увреждане.

Съдът е кредитирал и писмените обяснения на св. И. В. - пътувал в управлявания от жалбоподателя М. Й. автобус, който в хронологична последователност изяснява, че на въпросната дата, в автобус № 76 са пътували 7 човека и на спирката на [жилищен адрес][жк], като на спирката възрастен човек се е опитал да слезе, но вратите се затворили и той паднал на улицата, като автобусът минал през крака на същия. Той веднага отишъл при водачът на същия, за да му каже за случилото се, но последният му отговорил, че не е вярно в продължение на две спирки. След това слезли и се върнали на мястото на инцидента, като той сигнализирал на тел. 166 и изчакал пристигането на съответните органи, като автобусът продължил, без да се върне на мястото на произшествието.

Решението на съда в частта, в която има характер на определение, е неправилно. Нормата на чл. 189, ал. 13 (предишна ал. 5) от ЗДвП е обявена за противоконституционна с влязло в сила Решение № 1 от 01.03.2012 г. по к. д. №10/2011 г. на Конституционния съд на Р Б.. Решението на КС е юридически факт, възникнал в хода на неприключило съдебно производство за проверка съществуването на субективното публично право на жалба срещу процесното НП и съдът следва да се съобрази с него. В тази част решението следва да бъде отменено и делото да бъде

върнато на същия състав за продължаване на съдопроизводствените действия.

В останалата част решението е правилно.

Настоящият съдебен състав споделя изцяло изложените от районния съд мотиви относно законосъобразността на процесното НП. Оспореното решение е постановено след обективен анализ на събраните доказателства, като съдът е изпълнил задължението си, разглеждайки делото по същество, в хода на съдебното производство да установи с допустимите от закона доказателства дали е извършено нарушение и обстоятелствата, при което е извършено. Неоснователни са доводите от касационната жалба, че не е установено по безспорен начин извършването на нарушението. Описаната фактическа обстановка в АУАН и НП се покрива напълно и съответства на свидетелските показания на св. Г. Г. и св. Д. К. и писмените обяснения на св. И. В.. Мотивиран така, настоящият състав намира решението в тази част за законосъобразно, поради което не са налице основания за отмяната му и същото следва да бъде оставено в сила.

Независимо от частичната основателност на жалбата, искането на касатора за присъждане на разноски е неоснователно. Съгласно Тълкувателно решение № 2 от 3.06.2009 г. на ВАС по тълк. д. № 7/2008 г. административните съдилища не присъждат разноски в производствата по жалби срещу решения на районните съдилища по административнонаказателни дела.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, V касационен състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение от 09.09.2011 г. по НАХД № 8294/2010 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 103-ти състав, в частта, с която е прекратено производството по делото по оспорването на НП № АМ639/03.06.2010 г., издадено от началник отдел „Пътна полиция” при СДВР, с което на М. Е. И. за нарушение на чл. 119 от ЗДвП на основание чл. 185 от ЗДвП е наложено административно наказание „глоба” в размер на 20 лв.

ВРЪЩА делото на същия състав на СРС за продължаване на съдопроизводствените действия по жалбата на М. Е. Й. срещу НП № АМ639/03.06.2010 г., издадено от началник отдел „Пътна полиция” при СДВР, с което на М. Е. И. за нарушение на чл. 119 от ЗДвП на основание чл. 185 от ЗДвП е наложено административно наказание „глоба” в размер на 20 лв.

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 09.09.2011 г. по НАХД № 8294/2010 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 103-ти състав, в останалата част.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на М. Е. Й. за присъждане на разноски по водене делото.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.